

Extaasin Rujo—cd:n arvioita (v. 2006)

Rumba 2/06 | Markku Halme | Arvosana: 3/5

Bändin ja albumin nimi kertovat kaiken.

Extaasista saattaa vielä tulla jotain isoa, vaikka debyyttilevy ei "erittäin lupaavaa" arvosanaa yllitäkään. Tiukka, raaka ja vimmainen jyryytys on hyvin lähellä Kotiteollisuutta. Toisaalta kyseenalainen vääntö vaatii vuosien tinkimätöntä työtä ennen kuin mustasta hiilestä saadaan puristettua todellisia timantteja. Kuinka suuri tässä käsiteltävän hiilen metallipitoisuus on, siitä voi riidellä ja tapella kuin mielipideasioista aina.

Kaikeksi onneksi Extaasin linjassa on vetoamispointteja niin perusrockporukan kuin metallistenkin suuntaan. Sävykirjon monimuotoisuutta ruokkivat pienet savannonpoikaset kohentavat mukavasti kokonaisuuden tasoa.

Jotkut yhtyeen jäsenet kuvaavat musiikkia "rujoksi metalliksi", toiset haluaisivat painottaa sie-lujensa syövereihin takertuneita punkvaikutteita. Minä voisin rinnastaa tämän huimilla ylikierroksilla pyörivään Ankara-merkkiseen betonimyllyyn. Silti Extaasin mätössä on myös senlaatuista syvällisyyttä, että tukka ei helposti heilu. Vaikea sitä on moshata, kun bändi onnistuu jollain hämmästyttävällä tavalla vetämään naaman kunnioituksesta vakavaksi ja kehon kun- nia-asentoon.

Extaasin asenne on vakuuttava, eikä teksteissäkään ole valittamista. Tästä on hyvä jatkaa.

www.mesta.net | J.A. Kaunisto | Arvosana: 3,5/5

Extaasin syntysanat on kuultu Uudessakaupungissa 1995. Punkilla aloittanut bändi on siirtynyt musiikkigenressä metallisempaan laitaan, lyriikat hoidetaan kotomaan kielellä. Vertailua voi tehdä Kotiteollisuuteen ja Maj Karmaan, vaikkakin Extaasin raskaalla kädellä runnoma metallivyöry jättää rokkivertailut vähemmälle. Kuitenkin varsinkin teksteissä edellä mainittujen bändien perintö elää voimakkaana. Levyn soundipuolella painava kitaravalli hallitsee, näillä levyillä ei ole balladeja ja musta on vallitseva väri niin asenteessa kuin tekstien luomassa fiiliksessä. Rujo-kiekko aloitetaan armottoman ruhjovalle otteella. Raskasta kitaravallia kaatuu silmille lahjakkaasti ja kertosäkeessä rouhitaan metallia vahvasti alarekisterissä jyräävillä ja murisevilla kielisoittimilla. Vakuuttavaa turpaanvetoa. Orja-biisissä vaikutteet kallistuvat Maj Karman suuntaan. Mukavan koukkuista ja vihaista riffittelyä. Kiveen kirjoitettu etenee raskaasti ja hitaalla kiireellä, Kotiteollisuus hiipi mieleen niin biisin kuin lyriikoiden suhteen, tosin kyseessä on sitten Kotiteollisuus sieltä raskaimmasta päästä. Kunnan asennetta vokaalihyökkäyksessä. Liitos jatkaa kovalla uholla ja kipeällä kitarahyökkäyksellä, metallia perkele! Lammas-veto laskee vielä tempoa kunnan Pyhimys ja Perkele-biisissä metallia piestään kovemmalla vauhdilla kertosäkeen kohdalla menon alkaessa muistuttaa vanhempaa CMX:ää.

Mielessä ja Kirottu iskevät metalliasenteella tehokkaasti. Mielessä-veto kaikuu Kotiteollisuutta, varsinkin lyriikoissa, kuitenkin voi puhua vain vaikutteista. Biisit hengittävät omilla voimillaan sujuvasti. Meno on kautta levyn enemmän metallia kuin rokkia.

Jääprinsessa jää rouhimaan paikoilleen, lyriikapuoli kompuroi. Levyn päättävä Ikuistuuteen jyrää äijämäisesti repivällä soundilla, asenteessa huomattavissa bändin punk-menneisyyss. Rujo on raskas kokonaisuus. Biisimateriaali kaikuu tasaisena vaikka pari huippuvetoa lisää ei olisi haitannut levyn yleisilmeen suhteen. Sanoitukset menevät osin tuttuja latuja, pahimmat

rimanalitukset ohitetaan vaikka lyriikat ovat paljon velkaa akselille Kotiteollisuus/Maj Karma/CMX.

Vokaaleissa mennään paikoin turhan poikamaisella otteella, tosin kertosäkeiden kohdalla saadaan joka viisussa aikaan kunnon rähinävokaalit. Punkkia löytyy asenteessa mutta metallityöläisten joukkoon bändi on kulkemassa. Extaasin ekaksi albumiksi Rujo on hyvää kotimaista raskasmeteliä. Omaperäisyyttä lisää ja teksteihin viilausta niin seuraava kiekko saattaa nostaa Extaasin kesäfestareiden isojen lavojen vakiojyräksi.

www.desibeli.net | Ilkka Valpasvuo | Arvosana: 1,5/5

Turun suunnalta ponnistava metallihtavan raskasta suomenkielistä rokkia soittava Extaasi on kymmenen vuoden tarpomisen jälkeen julkaisemassa debyyttiään. Yhtyeen taustasta löytyy edelleen välähteleviä punk-juuria, mutta metalli on kieltämättä enemmän jalustalla. Tai metalli ainakin siinä määrin kuin mitä sitä voi yhdistää vaikkapa Kotiteollisuuteen tai Maj Karma an. Jos yhtye jyräävimmillään kuulostaa Kottareilta ja metallisesti vaaniskelevimmillaan Karmalta, on yhtälöön yhtä helppo nostaa myös tummista sävyistä hetkittäin mieleen nouseva Musta Paraati . Näitä kaikkia usein Extaasin yhteydessä muistetaankin mainita.

Yhdenkään esikuvansa musiikillista nerokkuutta Extaasi ei sitten olekaan perinyt. Levyltä ei löydy sen suuremmin Kotiteollisuuden hittijyrää, Maj Karman mielikuvituksellista pirullisuutta kuin Paraatin tummaa jylhyttäkään. Jotenkin homma yrittää kuulostaa hiukan kaikilta, mutta jää tasaisesti kaikkien jalkoihin. Toki muutamista raidoista löytyy tarttuvaa jyräkertoa ja massiivista kitaramättöä, joka voisi sopia vaikkapa lämmittelemään Hynystä ja kumppaneita, mutta se viimeisin kimallus uupuu. Niinpä nimellään paljon kertova Rujo on sekä raskassoutuinen että harvinaisen vaikeasti nieltävä. Valitettavasti hommasta löytyy liikaa niitä punkin ja metallin huonoja puolia – tylyyttä, karheutta ja kankeutta ilman tasapainoa tuovia elementtejä kuten melodiana. Ei tipu.

Toinen Vaihtoehto #194, 1/06 | Kristiina Tuominen

Vuosia sitten Extaasi soitti hieman huumoripitoiseksi äitynyttä punk-rockia, mutta nyt yhtye tarjoilee pitkäsoittollisen metallia. Ja levyn nimen mukaisesti meno on enimmäkseen rujoa. Kappaleita on 12 ja meno on tasaisen tylyä ja pakko myöntää, että tykkään nyt Extaasin musiikista enemmän kuin koskaan. Visuaalisestikin Rujo-cd tarjoaa tyylikkyyttä: kansitaide on mustanpuhuvaa ja niin levyn kuin arviokappaleen saatekirjeen promokuvissa bändi on synkkänä mustissaan jylhissä maisemissa. Myös sanoitukset on mukavan tummia ja runollisiakin, josta käyköön esimerkkinä ote Kiveen kirjoitettu -kappaleen sanoituksista: "Turhaan toivoin jotain, jotain tästä päivästä. Enhän välttämättä, ole myöhemmin hengissä. Onko oikeus onneen kadotettu, murskattu, maahan haudattu? Tulevaisuuden kauniit kuvat, revitty, poltettu". Vaikuttava paketti siis kaiken kaikkiaan. Levyä kuunnellessa tulee mieleen mm. Kotiteollisuus, Sara, Enter ja Type O Negative. Kuten em. listasta voi päätellä, Extaasin musiikillinen keitos on jokseenkin monipuolinen ja omanmakuisensa soppa. Omiksi suosikeikseni tasavahvan iskevältä levyiltä ovat muodostuneet Kiveen kirjoitettu, Orja, Pyhimys vai perkele?, Mielessä ja Noita. Orja-biisin voi kuunnella MP3-muotoisena www.extaasi.com -nettisivuilla vieraillessaan. Suositeltava levy synkemmän musiikin ystäville.

www.imperiumi.net | Tero Lassila | Arvosana: 7/10

Jo kymmenen vuoden iän ylittänyt turkulainen Extaasi julkaisee varmasti kauan odotetun debyyttialbuminsa, Rujon. Viisi vuotta sitten bändi julkaisi Skitsofreniaa-EP:n, mutta sen jälkeen on seurannut pienoinen hiljaiselo. Bändi etsi vielä oikeanlaista tyyliä ja samalla myös kokoon-

panoa. Bändin taival on ollut raskas, mutta niin on musiikkikin. Extaasi tarjoilee kattauksen taattua nykypäivän puitteisiin lyötyä raskasmetalliseosta, jota kuunnellessa tuntee karun ja painostavan tunteen hiipivän pään sisään. Mielleyhtymät suuntautuvat nopeasti kotimaiselle akselille ja rattaiden nimet kantavat nimiä Kotiteollisuus ja Kamara. Lienen vahvasti väärässä alussa olettaessani, että bändillä on lyriikoissaan taustalla kristillinen ajatusmaailma, mutta ainakin kotiteollisuusmaisia Raamatun oppeihin pohjautuvia viittauksia bändin repertuaari kyllä sisältää.

Pääpaino on siis raskaassa suomimetallissa, mutta viitteitä raskaisiin rock-aspekteihin on myös. Levyn nimi onkin omiaan kuvaamaan Extaasin musiikkia kaikessa yksinkertaisuudessaan. Liiallisesta tyyllisestä omaperäisyydestä Extaasia ei siis voi syyttää, mutta yhtye onnistuu tavoitteissaan ainakin kuulostamalla persoonallisemmalta kuin monet muut vastaavanlaiset yrittäjät. Kokemus – se sen tekee. Rujon rujo kuuntelukokemus on varsin miellyttävä ja levyn pyöräyttää kernaasti pari kertaa uudestaan. Levyn soundit pelaavat kelvollisesti, eikä niistä löydy valitettavaa.

Rujo ei ole lainkaan huonompi rieska. Toistuvat Kotiteollisuus-mielikuvat eivät vain anna periksi, vaikka kuinka yrittäisi. Jalansijaa Extaasille uskon kuitenkin löytyvän omilla ansioillaankin. Bändi on ehdottomasti tsekkaamisen arvoinen, jos raskas heavy-runntaus kiinnostaa.

www.rokazine.com | Niko Ailamo | Arvosana: 3/5

Turkulainen **Extasi** on sinänsä hämmentävä yhtye, että olisin bändin nimen, levyn kansien, nettisivujen ja mainonnan perusteella odottanut bändiltä jonkin sortin suomenkielistä punkkia. Jo 10-vuotiaan yhtyeen debyyttipitkäsoitto *Rujo* laulaa kuitenkin hieman toisenlaista laulua. Bändin musiikki kertoo – sori nyt vaan – tänä päivänä jo melko vanhaa tarinaa yhdistäen **Kotiteollisuuden** alkupään levyjen hengen ja **Maj Karman** riffittelyyn. Löytyihän sitä punkkiakin levyiltä mutta lähinnä lyriikka muodossa. Hämmennyksestä toivuttuani huomasin olevani positiivisesti yllätynyt yhtyeen tasokkaasta soitosta ja tuotannon laadukkaudesta. Kakkosralli ja mp3-sinkkunakin julkaistu *”Orja”* on ehdottomasti levyn parasta antia yhdessä kutosbiisin *”Pyhimys vai perkele”* kanssa. Näissä kappaleissa yhtye yltää kekseliäisyydessään aivan esikuviansa tasolle ja kertosaakeet jäävät soimaan päähän mukavasti.

Ilo on kuitenkin miltei yhtä lyhyttä kuin bändin lyriikoissa. Itse asiassa juurikin nuo lyriikat nousevat yhdeksi levyn suurimmista ärsykkeistä. Suomenkieli on hankala laulukieli, jonka käyttö on joskus hankalaa. Extaasin heput tykkäävät venyttää lähes jokaisen lopputavunsa pitkäksi. Tällöin olisi myös syytä paneutua asiaan lyyrisessä mielessä ja varmistaa, että sanat taipuvat toivottuun muotoon. Lyyristen lapsusten lisäksi mainitsemieni kahden loistorallin ohella levyn muu materiaali on vielä turhan mitäänsanomatonta, mutta jokseenkin toimivaa runntausta. Joka tapauksessa kappaleiden tasoa kokonaisuudessa olisi toivottavaa nostaa kakkoslevylle.

Yhteen niputettuna voi sanoa, että Extasi yllättää samalla niin positiivisesti kuin negatiivisesti. Kyllähän sitä kymmenessä vuodessa on syytäkin yksi levy julkaista. Tässä on tarjolla levyllinen suomenkielistä, raskaalla kädellä runnottua ja levyn nimen mukaista rujoa heavy-rockia.

www.stalkermusic.com | Jouni Tuovinen | Arvosana: 3/5

Vannoutuneet fanit ovat joutuneet odottaa tämän underground piireissä tunnetun bändin albumia harvinaisen pitkään, sillä Turun lähiseuduilta tulevan Extaasin ensimmäiset raskaat sävelet kuultiin jo vuonna -95. Debyyttialbumi *Rujo* on sitä mitä nimikin sanoo. Raskasta metal-

limusiikkia aggressiivisella laululla höystettynä. "rujoa metallia" on todennut bändin skittaaja Tonppa.

Muutaman kuuntelu kerran perusteella levy kuulostaa aika tasapaksulta matsgulta, mutta useamman kuuntelu kerran jälkeen se alkaa vasta hakkaa kunnolla. Aggressiivisuus avautuu ja pureutuu kiinni yhä paremmin tärykalvoja, rujoa. Artzin laulu on aggressiivista, mikä tuo biiseihin tietynlaista kiukkuu. Kiukku taasen tuo lisää motivaatiota kuunteluun. "Liitos" ja "En Lähde" biisit haluaisin nähdä keikalla, niissä kiukku huokuu Artzin säestämänä. Henkilökohtainen suosikki on "En lähde". Nopea temponen raskas biisi erittäin kolahtavalla kertosaäkeellä. Aggressiivisuutta ei todellakaan puutu.

Selkeä(t) hitti- eli radiobiisi(t) levyiltä puuttuu, mikä on sekä hyvä että huono asia. Hittibiisit raikataan yleensä aina radiossa loppuun liiallisen soiton takia. Toisaalta niiden avulla bändi laajentaa kuulijakuntaansa ja nostaa suosiotaan. Hittibiisi voisi olla "Pyhimys vai perkele", sillä siinä on mahtava alku ja kertosaäkeen osaa jokainen perusjätkä parin kuuntelun jälkeen.

Bändiä on verrattu suomalaisiin rockin johtotähtiin, kuten Maj Karmaan. Itse en lähtisi vertaa bändiä sillä sitä on vaikea verrata minneen tunnettuun bändiin. Musiikillisesti bändi on pikasen sitä ja pikkasen tuota, lisätynä vivahteita tuosta. Jos olisi pakko johonkin bändiin verrata niin sanoisin "Kotiteollisuuden kuulosta aggressiivisemmalla lausunnalla."

SAK:n Arvo-lehti helmikuu/06 | Sami Turunen

Extaasin muriseva deathmetelli ei ole ollenkaan huonoa lajissaan, mutta Rujon kohtalo on kadota lukemattomien lajikumppaniensa massaan. Jos kiekolla olisi enemmän persoonaa, kuten vaikkapa Noita-biisissä on, olisi lopputulos mieleen jäävämpi.

www.noise.fi | Sini Hytönen | Arvosana: 3/5

Turun seudulta kotoisin oleva Extaasi on vihdoin julkaissut debyyttialbuminsa. Jo vuonna 1995 perustettu bändi on saanut koottua Rujon-albumille 12 raitaa. Bändin musiikkia on kuvailtu metallisävytteiseksi rockiksi, mutta oikeastaan kyseessä on pikemminkin rocksävytteistä metallia. Extaasi jatkaa suomenkielisen metallin perinnettä, ja musiikki tuokin mieleen hetkittäin mm. Kotiteollisuuden.

Soundit ovat pääpiirteissään kohdallaan, tosin rumpusoundeissa esiintyy lievää ontouden tuntua ja pellit kalskahtavat ikävästi korvaan. Äänimaailma on kuitenkin riittävän tuhtia ylläpitääkseen tuntua metallisesta materiaalista. Biisit noudattavat yksinkertaista kaavaa, mutta Extaasi on kehitellyt mukaan hetkittäin ihan tarttuviakin kohtia. Biisit ovat irrallisina ihan hyviä ja toimivia kokonaisuuksia. Liiallista itsensä toistamista ei pahemmin esiinny. Heikkona kohtana on albumin loppupuoli, jossa hyvät ideat tuntuvat loppuneen kesken.

Toisen raidan virkaa pitävä Orja sisältää tarttuvan kertosaäkeen, eikä biisi muutenkaan ole heikko. Sanoitukset uhkuvat kapinahenkeä ja sanoma menee perille. Pyhimys vai perkele? -biisin aloittavat kitarat osoittavat jälleen sen, että kitara on ennen kaikkea rytmisoitin. Yhden soinnun varassa roikkuvat rytmiä soittavat kitarat ovat metallissa jo melko kliseinen juttu, mutta tämä keino tuntuu silti aina tehoavan ja tuovan mukaan lisää voimaa ja vääntöä. Miellessä onkin jo sitten huono esimerkki yksinkertaisuuden tehovoimasta. Kyseinen raita ei tuo albumille mitään uutta, muttei myöskään toista kunnolla vanhaakaan. Jääprinsessa aiheuttaa vain tuskastumista. Kyseinen biisi ei saa yhtäkään mittaria värähtämään. Biisi kuulostaa melkein pä juuri autotalliin perustetun bändin kymmenen minuutin tuotokselta, eivätkä sanoitukset korjaa tilannetta.

Rujossa on kuitenkin potentiaalia. Albumi sisältää kasan vakuuttavia biisejä, ja vaikka sekaan onkin eksynyt muutama köyhempi esitys, eivät ne pilaa liikaa kokonaisuutta. Extaasin musiikissa on potkua ja runtataan-läpi-vaikka-väkisin -asenne toimii. Vaikutteet kuuluvat vielä selvästi musiikista läpi, mutta omaa linjaa voi aina hioa lisää.

www.inferno.fi | Mikko Malm | Arvosana: 2,5/5

Uudessakaupungissa vuonna 1995 perustettu Extaasi luottaa raskaan, punksävytteisen rockin voimaan. Orkesteri on julkaissut singlejä ja ep:itä ja jopa vanhasta tuotannosta koostetun kymmenvuotiskokoelman, mutta vasta nyt päivänvalon näkee ensimmäinen pitkäsoitto, joka tarjoilee tuutin täydeltä rosoista suomiheviä. Debyyttialbumin nimi ei todennäköisesti ole sattumaa, sillä "rujo" on juuri se adjektiivi, joka kuvailee Extaasin musiikkia parhaiten.

Yhtyeen musisointi on aika paljon samoilla linjoilla kuin esimerkiksi Kotiteollisuudella, aina sanoituksia myöten. Tämä ei kuitenkaan ole koko totuus, sillä Extaasin musiikista huokuu myös varhaisen punkin ja hardcoren peräänantamatonta energiaa, Rattuksen kaltaisten nimien nyt ensimmäisenä pulpahtaessa mieleen.

Sanoitukset ovat synkkyydessään ja kurjuudessaan ehkä vähän turhankin alleviivaavia ja tutunoloisia, mutta toisaalta, eipä musiikkikaan mitään lepertelyä sisällä. Ja eiköhän jokainen voi samaistua siihen kun Pyhimyksessä vai perkeleessä lauletaan: "Kunnes kaikki ahdistaa / pää hajoaa ja vituttaa." Sellaista se elämä kuitenkin joskus on.

Extaasin musiikki edustaa genreä, johon olen aikaa sitten kyllästynyt, mutta täytyy silti myöntää, että Rujo on suhteellisen toimiva pelinavaus tällä saralla. Kokemus kuuluu soittamisessa, sovituksiin on maltettu panostaa ja vokalisti Artzin tulkinnassa on juuri oikeanlaista särmää. Siltikin demomaisen tunkkainen soundimaailma kuulostaa toisinaan vähän ponnottomalta, eikä sanoitusten tarjoama liiankin tutunoloinen kuvasto perkeleinen ja demoneinen juurikaan säväytä.

Loppujen lopuksi Rujo ei kuitenkaan ole huono levy, ehkä vain vähän vaatimaton. Tätä voidaan pitää hyvänä alkuna.

Miasma | Matti Impola | Arvosana: 5/10

Paniikki on ekstaasin veli, veisteli Mana Mana aikoinaan. Puujalkavitsimäisesti voisi sanoa, että Extaasi on Kotiteollisuuden veli. Pakkohan tuota lappeenrantalaista retkuetta on käyttää tälläkin albumidebytantille mittatikkuna, vaikka se lienee jokaisen raskaammin operoivan suomeksi laulavan yhtyeen kohtalo nykypäivänä.

Sen minkä pinnalle nousseet bändit ovat ehkä soitossaan ja yleisilmeessään hukanneet, on maanläheinen ja vihainen äänimaailma ja meininki. Omienkin sanojen mukaan hieman punk-meiningillä liikenteessä oleva Extaasi ei ole pilalle viilattu eikä ylituotettu. Sanalla sanoen meininki on rujoa. Hyvä niin, vaikka se saattaa näkyä välillä päämäärättömänä kohkauksena: esimerkiksi levyn laulusovitukset ovat paikoin melko oudot, varsinkin nettisinkkunakin löytyvässä Orjassa.

Yleisestikin Rujoa leimaa turhan moni debyytin lapsus: sävellyksissä on toki ideoita, mutta ei tarpeeksi. Pyhimys vai perkele? –biisin lisäksi mikään muu biisi ei jää päähän soimaan. Mielensä-kappaleen "Minä elän!" –rääkymiset sen sijaan jäävät mieleen aivan jostain muusta syystä.

Suomenkieliset sanat ovat nekin melko köykäisiä, eivät toki pahimmasta latteuksien päästä, mutta kun genre on jo niin puhki soitettu, toivoisi edes sanoituksellisella tasolla jonkun bändin loistavan. Meininki ja meno on tällä debyyttillä kohdallaan, siitä vain jalostamaan ja katsotaan nähdäänkö Extaasi albumilistalla vai maitolaitureilla.

Chambers Magazine | Sören Sörensen

Extaasi, no just se. Suomimetalia tällä kertaa Lounais-Suomesta. Extaasin debyyttilevy täyttää kaikki suomihevikriteerit, mutta kysymys kuuluu jälleen kerran miten erottua joukosta?

Soundimaailma on tyypillistä metallia, ja biisirakenteet ovat jyräävää alavireistä riffitelyä. Aggressiivisilla lauluilla siivitettyt biisit junnaavat tappavaan tahtiin, mutta lievä tasapaksuus vaivaa levyä kautta linjan. Sanoituksista on paha sanoa mitään, mutta kovin älyllistä pohdintaa ne eivät sisällä. Mitä tästä jää käteen? Ahkerasti keikailevalla Extaasilla on oljenkorsi, josta pitää kiinni. Tällainen musiikki pääsee oikeuksiinsa livenä, ja onnistuessaan lavalla voi joku jopa kiinnostua bändistä. Levyltä tutustuessa bändi ei herätä minussa minkäänlaista kiinnostusta, varsinkaan kun kannet ovat viime vuosisadalta, ja sisältö on sitä samaa kauraa, mistä tässä maassa on valitettavan paljon ylitarjontaa.

Lisää uusia ideoita kaivataan, sillä pelkällä päähakkaamisella ei nykypäivänä päästä puusta pitkälle. Virheetöntä perusmetallia, mutta extaasiin ei tällä tavaralla pääse.

Rock-Blog | Flash Gordon | Arvosana: 1/5

Jokin aika sitten kirjoitin Extaasin nettisinkkusta Orja. Nyt on kuuntelussa bändin täyspitkä levy. Kuunnellessa tulee kyllä mieleen, että ehkä olisi ollut hyvä, että levy ei käsiin olisi eksynyt. Soundit tuovat mieleen 80-luvun ja muutaman nuoruusvuosien tutun demonauhoitukset. Jo mainittu Orja on selkeästi levyn paras biisi, julkaisu olisi ehkä kannattanut jättää tähän ja hioa omaa ilmaisua edelleen ennen täyspitkän tekoa. Joskin, kun bändi on ollut kasassa jo yli 10 vuotta ei toiminta välttämättä tästä kovin kummoisesti enää muutu. Soundin lisäksi laulu puoli vaatisi rutkalti lisää mielikuvitusta sen ollessa nyt lähellä puhuttua raakkumista. Jos johonkin nyt vertausta pitäisi vetää kuvan luomiseksi niin mainitaan Kotiteollisuuden vanhempi tuotanto. Näitä tämän tyylin bändejä löytyy suomen kellareista varmasti kasoittain Kotiteollisuuden, Timo Rautiaisen, Maj Karman ym. menestyksen kannustamina.

Tuhma | Olli Koikkalainen | Arvosana: 2,5/5

Turun seutua kymmenkunta vuotta terrorisoinut Extaasi on saanut viimein kasaan ensimmäisen täyspitkän plattansa. Rujon tarjoaa 12 toinen toistaan tylympää ja ajoittain punkahtavaa metalliveisua, joissa on perkeleesti särökitaraa ja uhoa. Suoranaisia yhtymäkohtia ei synny kovin moneen yhtyeeseen, mutta monessa biisissä on angstia vanhan Kotiteollisuuden tapaan. Yritystä ja energiaa piisaa yllin kyllin, mutta kokonaisuus on turhan yksitoikkoinen.

Rakenteellisesti Rujon biisit eivät juurikaan poikkea toisistaan: särökitarariffit ja -valli luovat vankan pohjan, jonka päälle laulaja Artzi esittää vuoroin puhdasta, vuoroin huutavampaa laulua. Aiheet ovat synkkiä, kuten myös soundimaailma. Parasta antia tarjoavat vahvasti uhoavat En lähde, Orja ja Mielessä, joissa kaikissa on myös annos tarttuvuutta. Asiallinen ote on myös Pyhimys vai perkele? -rallissa, jonka sanoma kiteyttää hyvin koko levyn meiningin: "kun taas kaikki ahdistaa, pää hajoaa ja vituttaa". Jotain lohtua on sentään tarjolla hieman hengeämässä Jääprinsessassa. Muuten levy on melko väritön.

Extaasi toimii varmasti hyvin paineiden purkamiseen, ja keikoillakin nyrkkiä saanee puida oikein olan takaa. Rujo-levyn kuunteleminen on kuitenkin välillä varsin tuskaista, sillä hetkittäisestä tarttuvuudestaan huolimatta materiaali ei säväytä. Monipuolisemmalla materiaalilla ja aavistuksen pienemmällä jyräämisellä homma toimisi paremmin.

Turun ylioppilaslehti | Ari Vääntänen | Arvosana: 2/5

Tiukka mutta hikinen kädenpuristus

Suomenkielinen metalli on melko lyhyessä ajassa muuttunut huonosta vitsistä täysin varteenotettavaksi rockin muodoksi. Alan uusimpien yrittäjien joukossa on Turun seudulta tuleva Extaasi. Rujo, Extaasin ensimmäinen albumillinen synkeää ja brutaalia metallirockia on yllättävän tiukka kädenpuristus, mutta hieman hikinen fiilis ensikättelystä jää.

Extaasin soitto jyrää kuin äijä prepaid-liittymämainoksessa, mutta bändin tuhdista kitaravallista puuttuvat ne tarttumakohdat, jollaisia pitkin esimerkiksi Kotiteollisuus on kivunnut hevikan-sakunnan kaapin päälle. Myös levyn soundit voisivat olla jykevämmät. Olisikin kiinnostavaa kuulla, miltä Extaasi kuulostaisi sellaisten metallialkemistien kuin Mikko Karmilan tai Hiili Hiilesmaan tuottamana.

POP-lehti (32/06) | Taru Oksanen

Rujo on Uudessakaupungissa vuonna 1995 perustetun Extaasin debyyttilevy. Punkrockilla toimintansa aloittanut ja useaan otteeseen miehitystään vaihtanut yhtye soittaa tätä nykyä suomenkielistä hevimättöä, jossa on vielä kuultavissa rippeitä poppoon punkjuurista.

Extaasin ilmaisu on raakaa ja ruhjeista, kuten jo levyn nimikin vihjaisee. Kappalemateriaali on pidemmän päälle puuduttavan tasapaksua, mutta sisältää onneksi muutamia tarttumakoukkuja. Laulaja Artzin metalliöinäyrytykset nostattavat ajoittain hymyn suupieliin, eivätkä tilannetta auta biisien huvittavan mahtipontiset sanoitukset. Täysin koomisen puolelle ei kuitenkaan lipsahdeta, sillä itse soitto kulkee mukavan mallikkaasti ja uskottavasti.

Rujon kuunteleminen on kuitenkin soundien ja materiaalin yksipuolisuuden vuoksi turhan raskas kokemus. Jatkossa kokoonpanon soisi keskittyvän vaihtelevimpien sävellysten tekoon, eikä hitunen omaperäisyyttäkään olisi pahitteeksi. Nykyisillä eväillä ei Extaasista lavojen päätähdeksi ole, mutta mustapääfestareiden sivulavoilla se saanee kuulijoiden nyrkit nousemaan hyväksyvästi kohti taivasta.